

et tyndt, graasprængt Haar, der sad tilbagestrøget over Hovedet, gav den hele lille nervøse Skikkelse et Udseende, der mindede baade om en asketisk Jesuiterpater og en holbergsk Pedant.

»Mit Navn er Stensballe . . . Pastor Stensballe,« sagde han uden at give Mads Vestrup Haanden. »Biskoppen er i Øjeblikket optaget af et Komitemøde. Vær saa god at tage Plads.«

Mads Vestrup tænkte ved sig selv: »Det er igen en Ulykke, at jeg akkurat skal træffe den Mand.« — Stensballe var den landskendte Præst, i hvis myndige Haand alle Nervetraadene i Missionens vidt favnende Virksomhed i København var samlet. Biskop Abel var nok Missionens titulære Leder, og Stensballe benævnedes officielt kun dens Sekretær; men alle vidste, at det var ham, der var Kraften og Kløgten i Styrelsen; ham, der med sin fyrige Liden-skab havde indblæst det hendøende Menighedsliv i Hovedstaden nyt Haab og fra Grunden af organiseret og revolutioneret Kampen mod Vantroen. Det var saaledes ogsaa ham, der med Bispens modstræbende Samtykke efter transatlantisk Mønster havde taget Reklamen og Markedsgøglet i Troeskampens Tjeneste, havde indført Andagter med Lysbilleder, Bønnemøder med Te-Servering, Optog gennem Gaderne og al den anden amerikaniserede Katholicisme,